

STUDENTEN WEEKBLAD

IIIe Jaargang.

No. II.

HOOFDREDACTEUR: G. P. NIJHOFF.

REDACTEURS: R. A. D. CORT VAN DER LINDEN, J. E. A. DE VOGEL,
H. G. NOLEN, K. E. SCHALKWIJK, H. TH. BAART DE LA FAILLE.

FAST MEDEWERKER IN ZAKE STUDIEBELANGEN: H. E. SUYVER.

Donderdag

10 Dec. '08.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is /3,50, bij vooruitbetaling /3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. WALTMAN JR.
UITGEVER + DELFT

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdagmiddag 4 uur aan het Redactie-adres: Vlamingstraat 34; daarna en slechts dan, wanneer toch opname in het eerstvolgend nummer gewenscht is, aan dat van den hoofdredacteur: Noordeinde 17.

Eerstvolgende REDACTIEVERGADERING op het Bureau van de Redactie, Vlamingstraat 34, Dinsdag 13 December, des middags om 4 uur.

Uit de Redactie getreden:

A. E. M. J. HANLO.

Inhoud.

Aan Nijhoff, door Willem Dirkzwager.
Aan Willem Dirkzwager, door Gerard Nijhoff.
Het Noorden. IV.
St. Niklaas op de Kroeg, door G. N.
Apollo-Concert, door C. A. Piek.
Von Fielitz op de Kroeg.
Weekverslag.
Studiebelangen.
Berichten en mededeelingen.
Agenda.

Aan Nijhoff.

Hebt dank, groote Nijhoff, dat gij ons van die bange beklemming bevrijd hebt, dat gij ons uit duisternis en koude gevoerd hebt naar 't groote, 't warme licht. Ja, 'k voelde 't reeds lang, er hing iets, maar 't was zoo wazig, 'k kon 't niet zien. En nu, verlicht door uwe stralen wat is het een schoone, een goudene vrucht. — De dageraad, de dageraad breekt aan. — Zagen wij niet naar alles wat kunst heette?

Hoe vaak stond ik voor stukken van Jacob Maris.

Wat wil die man toch met zijn koude naturalisme? Wat was die de Bock toch voor een knoeier, en Gabriëls en Poggenbeek en Flip Maris, verstarde dorre formules zijn het. Er moet iets nieuws komen. —

Wend u naar het tooneel. Hoe groot is niet de impopulariteit der 80ers, der anarchist. Wie gaat er naar Heyermans? Wie leest er nog Hauptman. Zijn de laatste Ibsenfestspiele in Amsterdam geen fiasco geweest? Is er nog wel één, die de gedichten van de Clercq, van Gezelle, van Gorter, van Kloos ooit begrepen, laat staan bewonderd heeft?

Ziet, op de grondslagen van 't socialisme, waar Gij machtige Nijhoff, zoo in doorkneet zijt, zullen we een gebouw metselen, een gebouw van tintelende, levende kunst, waar de naakte hutjes der naturalisten hoogstens voor W C kunnen dienen.

't Heerlijke van deze frissche strijdkreet is, dat ze ditmaal geen negatie is. De tachtigers begonnen met schelden en kritiek. Gij toont dadelijk, uw theoriën te kunnen verwezenlijken.

Den tijd te herdenken, dat uw reeks gedichten, in uw nieuw geschapen maandblad „De Socialistische Kunstenmaker” verscheen, de ekstase waarin gij ons bracht, is nog altijd weelde. Herinnert gij u nog dierste vriend deze, uwe regelen:

Het leven lief te hebben,
Als fijne ragspinwebben.
Met lachend oog het lijden zien,
En toch geen tranen weerstand biën:
Is vreugde.

Of, uw tintelende, en een beetje ondeugende:

Lachende bloemen in 's levens veld,
Wat hebt gij me dertele liedjes verteld;
Wat lieflijke sagen.
Wat heb ik niet vaak al die knopjes gekust;
Wat heb ik niet vaak op die bloemen gerust,
En zou ik nu klagen.

En dan dat droomerige, dat zangerige, waar het Sarah Blanche, à'Indolence, van V. Hugo, kinderspel bij is:

Zachte Blanke,
met uw ranke
Handen, slanke
benen en
rood haar, enz.

Uw reeks uitbeeldingen op tooneelgebied aan te halen, zou godslastering zijn. Was niet Schepping van Barabas in: de Witte Olifant nog onder de noodlottige invloed der verfoeide anarchist. Hoe staat daar uw „Brandweerman” als een ongekende godheid en marmeren schoonheid. —

Nog sta ik vaak in 't halfduister, in plechtige aanbidding voor dat groote sombere meesterstuk: „de vermomde diender”. Hoe lichten die fletsblauwe oogen, stekend scherp onder die sportpet. Hoe onspelen de lugubere vlammen van die brandende rumpudding dat lokkig hoofd. Hoe schoon die symboliek:

Laatste der 80ers.

Groote Gerard, zoo mag ik U als verwante ziel wel noemen, gij zijt de Messias. Van U uit zullen Uw scheppingen gaan, als keutels uit een geit. Gij zult de Oude Idolen van hun rotte voetstukken stooten. Weg met Maris, weg met Van Deyssel, weg met Ibsen.

Eine sonne ist er an zu schauen, Wir stehen von ferne und wagen uns nicht nah.

WILLEM DIRKZWAGER.

Aan Willem Dirkzwager.

Jij en ik weten, dat we nu eindelijk op hét chapter zijn terecht gekomen, dat we van beide zijden boeken-vol kunnen kalken over richtingen in verschillende soorten van kunst, over groote dingen die je verwacht.

Dát is 't doel niet. Je stelt me voor 'n lastiger opgaf, namelijk op je geschrijf te antwoorden, dat een mengsel was van ernst en „scherts”, waar je mij (om een studententerm te gebruiken) tienmaal vroolijk in belazert, om 't héél eventjes over 't eigenlijke onderwerp te hebben.

Er is mij te véél aan gelegen, om je precies op dezelfde manier te antwoorden. Mijn stukje van de vorige keer

was bedoeld, zooals ik 't neerschreef: ronduit mijne verwachting te zeggen, en ook mijn opinie over sommige dingen.

Dat die opinie veranderen kan, is natuurlijk; juist dáárom schrijf ik hem neer, dat ik hem ernstig wil toetsen aan andere denkbeelden, dan ik tot nu toe hoorde.

Mijn is je stuk duidelijker dan de lezer, die je fond niet kent van je gedachten over de onderwerpen die je even aantipt. Was me aangenaam geweest als je neer had willen schrijven heelmaál, uitvoerig je eigen uitgewerkte denkbeelden, ik hoop, dat je hiertoe binnenkort ook komen zult.

Je hebt me op 'n paar punten aangevallen. Daarop wilde ik mij hier even verdedigen.

Ten eerste heb je 't over de populariteit of impopulariteit der tachtigers, anarchisten.

Je haalde Heyermans aan met zijn tendenz stukken. De populariteit van Heyermans niet te ná gesproken, wilde ik je vragen of één dergelijk feit in de litteraire geschiedenis van een land gedurende 28 jaar de richting van 80 tot een populaire stempelt.

Je hebt 't over de volle zalen die Ibsens stukken trekken. Dit buiten de tachtigers beschouwd en in 't algemeen hier 't naturalisme noemende zal 't natuurlijk zijn dat de grootmeesters van 't naturalisme altijd zullen blijven trekken, zoolang er nog geen plaatsvervangers zijn, geen nieuwe stukken in andere richting, en.... dit weet je óók, de schoonste momenten in 't naturalisme, voor ons gevoel juist dáár zijn, waar 't dieper menschelijk gevoel, de eigen fijne beschouwing, dóór 't zuiver naturalisme (de weergave zonder méér) heen komt kijken.

't Is een bekend feit, dat de meesters der naturalistische Dramaturgie: Ibsen, Hauptmann, Gorki, Heyermans, in hun uiterste consequenties doodliepen.

Waar Ibsen in 't laatst van zijn leven probeert een nieuwe richting in te slaan. Waar Hauptmann steeds andere genres koos, onvoldaan als hij was en Heyermans bijv. in „Uitkomst” moeite doet te ontvluchten aan den ban, is één van de eigenaardigste voorbeelden; „Nachtsyl” van Gorki, door velen aangehaald, om aan te toonen de onvoldaanheid, die 'n juist uitbeelden der werkelijkheid op 't tooneel bij de toeschouwers verwekt.

Van Bruggen heeft in zijn Tooneelzaken hierop gewezen na de vertooning van Nachtsyl door Rooyaards, zeer uitvoerig en zéér duidelijk. Ik zal probeeren in 't kort dit geval uit te leggen.

„Nachtsyl” is wel een van de meest consequente doorvoeringen van den naturalistische formule, die Zola grooter en ruimer heeft aangegeven. Nu is Gorki zich zóó bewust, dat wanneer hij consequent tot in 't uiterste bleef, de toeschouwer eenvoudig uit de schouwburg zou loopen, dat hij toch een zekere styleering invoert, toch in dat hol, in die klare ellende, een man laat optreden, die, zuiver geredeneerd, eigenlijk niets te maken heeft met de bedoeling van Gorki.

Zoo verbreekt hij precies de boeien, die hem aan de kinematograaf zouden binden en geeft hij nog werkelijk kunst.

Want gebleken is dat een levende kinematograaf op het tooneel heel weinig interesse baart.

Zooals ik 'n eigenaardige formule over kunst hoorde: kunst moet „ontroeren”, niet „beroeren” en 't dramatiseren moet zijn niet „oplossen”, maar „verlossen”, dát is hoogere wijding van kunst.

Zie dus hierna, naar uiterst doorgevoerde naturalistische werken en je zult naar deze formule weinig „kunst” vinden.

En nu een tweede punt, waar je een aanval doet, die wel niet zeer zuiver gesteld is, maar waar ik toch 'n breeder gedachte ónder voel. Waar je 't hebt over de negatie wil ik deze zeer schoone regelen zelfs ernstig beantwoorden.

Noem je 't werk van Adama van Scheltema een negatie? Wel breekt hij ontzettend af, maar hij geeft oprecht, en voor zijn eigen gevoel, er iets voor in de plaats. Of dit werk wat hij er voor in de plaats stelt, n.l. zijn nieuwe richting, jouw en mij voldóet, is 'n tweede kwestie.

En 'n tweede is, dat er getracht wordt nieuws te scheppen in verschillende vorm en niet richting tachtig, en dat is 'n groot ding. In hoeverre deze vruchten rijp of wrang zullen zijn moeten wij afwachten, maar er is een scheppingsdrang en niet in de richting van '80.

In hoeverre nu juist dit nieuwe zal parallel gaan met de aangegeven baan van Adama van Scheltema is de vraag, dat is niet vooruit te bepalen.

Maar laat ons hoop hebben in de toekomst. Moge er

menschelijker, grootscher kunst worden geschapen, dan in de laatste 28 jaar!

Waarde Dirkzwager, ik hoop je een beetje voldáán te hebben. Ik wilde nu nog eenige persoonlijke woorden tot je schrijven, n.l. dat ik uitdrukkingen als „keutelende geit” niet meer kan aanhooren. Je staat te veel tussehen Falkland en Querido, dan zou ik mijn handen maar eens wasschen.

GERARD NIJHOFF.

Het Noorden.

IV.

Naarmate 's menschen ondervinding toeneemt, naarmate de mensch meer van zijn broederen leert kennen, des te meer zal bij hem de overtuiging veld winnen, dat consequentie een onmenselijke eigenschap is, of beter, een bezit waarop slechts hoogst enkelen kunnen bogen. — Niets is ons meer antipathiek dan een zwetschend Germaan te hooren uitvaren tegen toestanden die hem hoogst onreglementair voorkomen, den gek te hooren steken met inrichtingen bij ons die — misschien verouderd en achterlijk — ons toch en wellicht daarom juist lief zijn. En dit niet-tegenstaande wij zelf bij uitnemendheid niet enkel onbegrepen buitenlandsche gewoonten, maar zelfs vaderlandsche eigenaardigheden, bespottelijk maken. Ik geloof stellig dat elk vreemdeling, die een Hollander zijn eigen land hoort zwart maken, weinig achting voor die persoon zal gevoelen en eer nog een chauvinistische natuur kan op prijs stellen.

Het is ten minste mijn persoonlijke ondervinding dat landslieden, die bij voorkomende gelegenheden het voor hun natie opnemen en in hun vuur dezelve goede eigenschappen wel eens wat al te erg aandikken, belangwekkender zijn, dan het type, dat begint met van alles de schaduwkant aan te wijzen, als wilde hij waarschuwen tegen het gevaar van zich al te gauw door mooie voorstellingen te laten inpalmen.

En dit gevaar is denkbeeldig:

Al schijnt er bij velen een valsch schaamtegevoel te bestaan dat hen verbiedt te toonen wat zij zijn en dat ze zich in hun binnenste Hollander voelen, toch hooren zij wel graag van den eerbied die veel ontwikkelde buitenlanders voelen voor een natie, die onverminderd haar kleine afneting, toch een dergelijke rol in de geschiedenis vervuld heeft en nog vervult; toch is hun niet onwelkom eraan herinnerd te worden dat in hun landje op één na de grootste handelsstad van 't vastland van Europa ligt; en nog zijn er vele zaken meer wier aanhaling hun aangenaam in de ooren klinkt, al trekken zij schijnbaar minachtend de schouders op of lachen zij met een pedant grijsje van beter weten, wanneer er van gerept wordt.

En dat voor oningewijden bijna onwaarneembaar karaktertrekje gepaard met de zucht tot kritiek, zal ons er wel van bewaren ons door mooie doch valsche voorstellingen te laten inpalmen.

Zoo ergerlijk als een Duitscher zich kan gedragen in den vreemde, zoo gemoedelijk is hij thuis.

Na een lange treinreis, wanneer slaap en verving langzaam maar zeker de overhand beginnen te krijgen over mooie landschappen en sterker nog — over onwaarschijnlijk boeiende gelegenhedslektuur, is er weinig meer aan te bevelen dan een genoegelijke oude heer, met of zonder krant, beter nog een tweetal van dezulken.

't Toeval moet echter dienstig zijn om in 't bezit van zulk gezelschap te geraken; ons was het dienstig; zelfs is de kans niet gering dat het meerderen gunstig zal zijn.

Onze reis ging ditmaal namelijk van Kopenhagen naar Berlijn. Dit trajekt is niet lang; men legt het af in een uur of tien, maar reizen per trein is nu eenmaal iets, waaraan men aan het aangename al heel spoedig went, maar zóó dat men de voordeelen ervan uit het oog verliest en de nadeelen hoe langer hoe meer waarneembaar worden; de laatsten manifesteren zich in stramheid in sommige ledematen, stofophooping in elk lichaamsdeel, dat zich daartoe leent en last not least in onverwiltelijke neiging tot slapen bij reisgenooten, juist wanneer men zich geroepen gevoelt eenigen tijd met aangename en opgewekten kout te dooden.

't Gunstig toeval dan, kwam tot ons in den vorm van twee oude heeren; de eene ervan, 't was duidelijk waarneembaar, genoot van het vette der aarde. Gelukkig was dit bij nummer twee niet zoo zichtbaar, anders ware het vraag geweest wat zwaarder moest wezen: plaatsgebrek voor de twee, die met hen de coupé moesten deelen, of de niet te miskennen gave voor conversatie welke als regel zware lieden eigen is.

Beide waren het er over eens dat Berlijn, ons doel, zoowel voor hem die het nog te zien kreeg, als voor dengeen die het meer dan vijftien jaar geleden bezocht, buitengemeen interessant moest wezen.

Beide waren het volbloed-Berlijners, beide hemelden ze hun stad op; toch was hun gezelschap prettig, was hun in kleinigheden merkbare trotsch op stad en land sympathiek. En voor mij zelf meende ik dat het toch wel wenschelijk was, dat wij Hollanders, in een analoog geval als waarin nu die twee Duitschers verkeerden nl. in gezelschap van vreemdelingen ook eens wat mededeelzamer waren, ook eens wat meer lieten merken van dat zorgvuldig verborgen trekje, dat onze liefde voor wat van ons is vertegenwoordigt.

Er ware geen gunstiger tijd van aankomst in Berlijn te bedenken dan de onze. Niet omdat speciaal half tien in den avond, dat was de onze, zoo uitstekend is, maar omdat elk uur van den dag of van den nacht daartoe even geschikt is.

Men heeft het uit verhalen, en deze zijn ditmaal niet overdreven, dat het leven in Berlijn niet stilstaat. In onze groote steden kan men 's nachts na eenen zonder eenig gevaar door de straten schieten. In Berlijn zou dit op dat uur gevaarlijker zijn, dan wanneer men zulks deed op het drukste uur, van den druksten dag, in de drukste winkelstraat van onze grootste stad.

Alle biergelegenheden, „Weinrestaurants”, veel tingeltangels, bioscoop-theaters zijn den heelen nacht open en dus ook stampvol. Dat men in eenige bräu een leeg tafeltje vindt is vrijwel uitgesloten; men is blij met een stoel en een klein plaatsje op een tafel of ton om zijn bierglas neer te zetten.

In restaurants verdient het bepaald aanbeveling een tafel te reserveeren, wil men niet zijn maal deelen met derden. In 't eerst lijkt ons zoo iets een onhoudbare toestand; toch is het dat geenszins. Ieder bezoeker is met zijn kennissen in druk gesprek, niemand slaat er acht op wat ge eet of drinkt, nog minder op wat ge zegt. Het starend bekritisseren van zijn medepubliek bestaat niet. Men is niet bang voor ploertige, hoogmoedswaanzinnige kellners, die onhebbelijk zijn of anders kruiperig beleefd; men wordt behandeld als in een drukke winkel de klanten, ieder krijgt zijn beurt, maar hij moet die ook afwachten.

Over het algemeen moet men niet naar Berlijn gaan, om er gentlemen te vinden. Hun, wier strevingen daarheen gericht zijn, is dit zoo duidelijk aan te zien dat zij in onze oogen zelfs niet meer ergerlijk, maar enkel belachelijk zijn om er meelij mee te krijgen.

Trouwens men behoeft slechts voor de eerste de beste boekwinkel stil te staan, te kijken naar de menigvuldige portretten van leden der zeer talrijke keizerlijke familie, om te begrijpen dat een natie waarvan het vorstelijk geslacht in die mate bourgeois is — in uiterlijk altijd — geen zonen voort kan brengen, die ook maar eenigszins beantwoorden aan ons begrip, een heer zijn.

De meest opvallende karikaturen op dit gebied kan men vinden „Unter den Linden” flaneerend, of zittend voor een conditorei achter „kaffee und kuchen”.

(Slot volgt).

St. Niklaas op de Kroeg.

Om half zeven, kwart voor zeven begon 't feest. Daar waren allen, die dien avond thuis niet konden viëren, die met hun ziel op dien dag benaauwd en weemoedig onder hun arm liepen, die kwamen op de kroeg. Want 't was Sinterklaas voor de kinderen beneden de tien jaar.

De Phoenixstraat was zwart van de menschen. 't Was een gekrioel om niet door heen te komen. 'n Paar ouders, 'n paar belangstellenden, enkele meesters van de scholen en dan de rattenvanger van Hamelos: Frans Goejenavond. Er was gerekend op 500 à 600 kinderen, er kwamen er 1288, zóó vol is de Societeit nog nooit geweest!

Er waren hummels bij van 2 jaar die chocolade slurpten en zich door 't gedrang bewogen, er waren er bij die iets ouder waren dan tien jaar, enfin, er waren er tóch zooveel. Er was 'n verwachting in al die oogen, en 'n vreugde, op de Studentensocieteit te zijn, waar ze de heele week in de klas over hadden gepraat én zich over verheugd.

Toen was alle heimweh weg, er moest gewerkt worden om al die kleine menschjes chocolade te geven, sinterklaasgoed en later limonade. En 't was zoo'n mooi werk. Ik weet niet wie harder gewerkt hebben, de bedienden van de S. P. of de studenten, maar met onvermoeide kracht ging men door al die magen te vullen, al die kleine proleetjes een paar prettige uren te verschaffen.

Een dankbaarder en prettiger werk als op die avond heb ik zelden gezien. En toen al die kinderen weggingen, ieder met 'n dubbeltje in hun hand, ging er 'n zucht van verlichting op, na die vermoeiende arbeid, en was er voldaanheid in de harten van de studenten, die niet in hun eigen huiselijken kring dezen dag hadden gevierd, maar dien echt-Hollandsche Sinterklaasavond gemaakt hadden tot 'n vreugde voor die 1300 kleine kinderen.

G. N.

Apollo-Concert.

Dinsdag 8 December had in de Concertzaal van de Stads Doelen de jaarlijksche uitvoering van de Delftsche Studenten Muziekvereniging Apollo plaats. Zeker mogen we het bestuur gelukwenschen, dat het erin geslaagd was, ditmaal de medewerking van een cellist als de heer Hekking te verkrijgen. Het Concert was met den wijschen naam Symphonie-concert bestempeld, hoewel slechts een enkele en wel de Jupiter-symphonie van Mozart ten gehooore gebracht werd. Hiermede werd het programma geopend en reeds spoedig bleek met hoeveel zorg, onder leiding van den Heer Erdelmann, dit moeilijke werk ingestudeerd was. Toch had het resultaat nog beter kunnen zijn, wanneer de repetities geregelder en door een grooter aantal vioolspelers bezocht waren geweest. Dan had op de uitvoering van een domineeren der blaasinstrumenten zooals nu het geval was geen sprake kunnen wezen.

Misschien ook was dit gedeeltelijk te wijten aan de te kleine orkestruimte, zoodat de blazers te dicht bij de muur geplaatst waren. Over 't algemeen werd de symphonie goed gespeeld, en dat de moeite van den Heer Erdelmann gewaardeerd werd bleek uit de krans die hem werd overhandigd.

Vervolgens werd ten gehooore gebracht het Concert D maj. van Haydn, waarbij de Heer Hekking de solo-partij vervulde. In den aanvang speelden warmte en vochtigheid hem parten, zijn instrument was herhaaldelijk ontstemd, zoodat het eerste deel geen mooien indruk maken kon. Het slot was echter aanmerkelijk beter en deed ons volop genieten van zijn superieure hoedanigheden als cellist. Niettegenstaande de muziek voor het orkest zeer laat gekomen was, gelukte de begeleiding zeer goed, vooral het laatste deel werd met veel entrain gespeeld.

Hierop werd een kwartiertje gepauzeerd, aan het einde waarvan het publiek vergast werd op een uiterst geanimeerd stemmen der diverse violen, hetgeen inderdaad een voornamen indruk maakte.

Het nummer dat nu volgde was de Gralsrittermarsch (Parsival) van Wagner, die op zeer suggestieve wijze vertolkt een welverdiend applaus uitlokte. Daarna werd in het lichtere genre het een en ander ten gehooore gegeven, waarvan Arlequin van Popper den Heer Hekking gelegenheid gaf zich ook hierin een meester te toonen. Dit vond een zoo gunstig onthaal dat nog een toegiftje volgde en wel een Praeludium van Bach, wel wat zwaar na het voorgaande.

Het slotnummer was als gewoonlijk een ouverture.

De algemeene indruk was dat deze uitvoering niet in het minst onder behoefde te doen voor die van verleden jaar, integendeel, eerder hooger stond!

C. A. Piek.

(Zie verder Tweede Blad).

E. DE GROOT,

Delft - 33 Hoek Voldersgracht 33 - Delft

geeft de hoogste prijzen voor

Gedragen Heeren-Kleederen.

Sedert 40 JAREN bekend bij H.H. Studenten onder den naam van „VOGELEP”.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

G. J. M. VAN HOEK,

Magazijn van PIANO'S en ORGELS,
OUDE DELFT 29.

Alleen-vertegenwoordiger voor STEINWEG PIANO's.
HUUR PIANO'S van af f 4,— per maand.

Stemmen - Repareeren - Inruilen - Transporteeren
Taxeeren.

Gediplomeerd door de Maatschappij tot bevordering der Toonkunst.

Firma VAN ES & JUDELS,

Nieuwstraat 14. — Telef. 58.

STUDEERLAMPEN. — GASCOMFOREN.
GUMMI-SLANGEN. Prima GLOEIKOUSJES.
Hangend gloeilicht geeft 42 procent gasbesparing.

DRY MONOPOL E
HEIDSIECK & Co
WALBAUM, LULING, GOULDEN & Co SUCC.
REIMS, MAISON FONDÉE EN 1785.

Bij J. WALTMAN Jr., te Delft is
verschenen:

Italiaansch Liedje,

gezongen door de bloemenmeisjes bij
het tournooi van LORENZO DE MEDICI.

Muziek van F. E. A. KOEBERG.

PRIJS 50 CENTS.

Te bekomen door tusschenkomst van elken Boek-
of Muziekhandel.

TE HUUR:

een Zit- en Slaapkamer (huis),

f 20,— per maand;

een Zit- en Slaapkamer (bovenhuis),

f 18,— per maand. Adres OUDE DELFT 34.

Heden verscheen een goedkoope
uitgave van

Avonturen als Straatmuzikant

door

PISUISSE en BLOKZIJL.

Ingenaaid 50 cts. Gebonden 75 cts.

Voorhanden bij J. WALTMAN JR.
Boekhandel. — Binnenwatersloot.

„N. S. H.” MOTORRIJWIEL.

Ter overname wegens vertrek naar Indië, een
in zeer goeden staat verkeerend motorrijwiel merk „N.S.H.”.
24” wielen met prima breede banden. Magneetontsteking,
zeer lange gemakkelijk machine. Beslist **zonder** gebreken.
Prijs **geheel compleet, zeer billijk.**

Te bevragen bij JOH. C. VAN DER VELDEN Jr.,
Bonds- Rijwiel- & Motor-hersteller, Binnenwatersloot.

H.H. Studenten.

S. LOGCHER, VERVERSDIJK 54,

geeft den hoogsten prijs voor
gedragen Kleederen, Meubelen, Goud,
Zilver, enz; laat zich dagelijks aan huis
ontbieden, zoowel binnen als buiten de
stad. Brieven worden vergoed.

Te koop:

STOOMMACHINE, KETEL,
VOORWARMER en DYNAMO.

DYNAMO ook afzonderlijk.

A. A. J. BOSSCHAART, Vrouwjattenland 35.

TE HUUR:

een Zitkamer met Slaapkamer,
f 18 per maand; alles aan straat. Adres NOORDEINDE 44.

Technische Boekhandel J. Waltman Jr.

Afdeeling TEEKENBENOODIGDHEDEN.

VOORRADIG: een groote sorteering
PASSERDOOZEN, REKENLINIALEN,
TEEKENBORDEN, TEEKENHAKEN,
DRIEHOEKEN, MAATSTOKKEN,
PENSELEN, VERF en INKTEN,
GOMELASTIEK, SCHETSBOEKEN,
TEEKENPORTEFEUILLES,
TEEKEN-, KALKEER-, MILLIMETERPAPIER
enz. enz.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 10 DECEMBER 1908. No. 11.

Von Fielitz op de Kroeg.

Met vreugde had zeker iedereen vernomen, dat Von Fielitz nog eens op de Sociëteit wilde optreden, omdat we bij zijn vorig optreden bij de Kroegdië's zo goed als niets van hem zelf te horen hadden gekregen, daar hij toen zo „furchtbar heisse" was geweest.

Nu was 't een gewone avond zonder officiele tafel en champagne en ik geloof, dat het daardoor juist zo gezellig was. 't Was als het ware een genoeglike kring rondom Von Fielitz, 't was werkelijk alsof we, zoals hij zelf zeide, in een salon waren en zijn gasten. Soms slaagde hij er in ons geheel te doen vergeten, dat 't een voorstelling was, zo gemoedelijk stond hij moppen te vertellen, telkens over alles wat in de zaal gebeurde zijn opmerkingen makend. Maar de lijst, waarmee de jongste commissaris zo ijverig rondging bracht je dan weer tot de koude werkelijkheid.

Von Fielitz zelf was wel de hoofdpersoon van de avond. 't Was duidelijk hoe zonder hem de vorige uitvoering meer een voorstelling was geweest, hoe toen 't beste deel van het Ueberbrettl ontbroken had.

Al was 't kort geleden, dat we het Ueberbrettl zagen, toch bestond het nu uit geheel andere personen.

We zagen nu een goedmoedige dikzak aan de piano, die bijzonder aardig wist te begeleiden, soms met een lichtheid, die je van zo'n corpulent mens haast niet had durven verwachten. Ook Heinz Buda was verdwenen, want zo verklaarde Von Fielitz, kunstenaars hebben zo hun grillen, en een jeugdig liedjeszanger trad nu op. Met veel vuur wist hij het vrouwelijk geslacht te bezingen, jammer dat zijn hartstocht later misplaatst bleek. Ook was nu een dame met een tenorstem bij 't gezelschap gevoegd. Een verbazende stem was 't werkelijk, die sommigen zeker aan 't twijfelen zou hebben gebracht, had ze niet enige „schöne Männer" zo lief toegelinkt. Mevrouw Von Fielitz staat zeer zeker na haar man 't hoogste van de verschillende medewerkers. Met haar elegante dansen en ondeugende grapjes was 't een gevaarlijk figuurtje; vooral als ze 't zo tegen één persoon in 't bijzonder heeft wordt 't kwaad!

Von Fielitz had geloof ik wel 't meeste succes met zijn geschiedenis. Zelfs achter de grote koperen ketels was niemand veilig voor de aardigheden op de verschillende onhebbeligheden der kroegleden gedebiteerd. Behalve 't standbeeld van Heine noem ik verder zijn vele leuke moppen. Al was een enkele misschien wat erg plat, iedereen voelde toch mee in de geschiedenis van „Isodor hast dü gepiffen" en de onverwachte oplossing van de weggenomen plank.

Zeker heeft Von Fielitz deze Donderdagavond tot één der gezelligste kroegavonden gemaakt en als hij nog eens 't kleine kroegtoneel betreedt zal 't zeker nog veel voller zijn dan 't nu al was.

Ook deze avond kwamen eerste-jaars slechts sporadies voor. Als het waar is, dat dit jonge jaar de wilde juichende kroegjolen niet meer apprecieert, dan is het dubbel jammer dat zij van deze nieuwe gelegenheid om 't knusse, meer intieme kroegleven te leren kennen ook geen gebruik maakten.

Weekverslag.

Odin's spring-concours en algemeene onderlinge wedstrijden. Er werd zwaar geboemd over achterste indrukken, en wie op zijn gat valt, telt niet mee. Op achterste indrukken komen we bij von Fielitz nog terug. Er werd op alle manieren geschermd. Von Fielitz, Herr Baron, seine Frau, een tenor waarop weddenschappen worden gehouden, tot welk geslacht ze behoorde, een chansonnier, die ook eigenaardige kenmerken gaf, die aan duidelijkheid niets te wenschen overlieten. Arme Dik

Frau Baronin — W. C. Q.
lekker mannetje — hu, hu, hu.

Sjors is toch zoo'n schöne Mann
die zij best gebruiken kan.

Er trinkt kein Bier, er trinkt kein Wein, dann soll wohl etwas los dran sein. Een souper bal, en de villa van graaf Lynar. Kees had 't zeer zwaar te verantwoorden. Vrijdag een strijkje dat bijster bezocht was, daardoor zeer gezellig. Zaterdag St. Nicolaas met 1300 schofjes op de kroeg. Ze houden van jeugd en kinderen. Zie Almanak en IJclub. Wat zal me dat 'n senaat worden.

Woensdag was 't dispuut gevuld met duisternis. Dinsdag Apollo, oh lieve god, wat toch van zoo'n zootje worden mot.

Studiebelangen.

BEGROOTING.

In de vergadering van 3 December der Tweede Kamer heeft de Minister van Binnenlandsche Zaken de mededeeling gedaan, dat hij van de uitgetrokken som voor 't werktuigkondegebouw / 4500 wenschte af te trekken (welk bedrag een gedeelte is van hetgeen voor de inwendige inrichting is uitgetrokken), om deze te kunnen gebruiken voor de aankoop van grond in de Wippolder, die slechts tot Februari 1909 op voordeelige voorwaarden kan verkregen worden.

De heer Van Kol betoogde daarna de wenschelijkheid ineens 't noodige bedrag uit te trekken voor grond en gebouwen, welke geprojecteerd zijn in een plan van curatoren, dat onder geheimhouding ter griffie gedeponneerd is. Daarna besprak hij den toestand van de bibliotheek, zooals die besproken is in 't Rapport der C. C.; en pleitte voor de tot standkoming van een leerstoel in de sociale en technische hygiëne.

De Minister wilde gaarne overwegen of de bovengenoemde ontwikkeling van de T. H. mogelijk en noodzakelijk was. Tevens wilde hij een onderzoek instellen, naar hetgeen door toepassing van art. 183 berecht was. En ten slotte sprak hij den wensch uit, dat 't hem mogelijk zou zijn 't volgend jaar een bedrag uit te trekken ter voorziening in den toestand van de bibliotheek.

VENTILATIE.

De heer Heijermans heeft de volgende litteratuur-opgaven over bovengenoemd onderwerp verstrekt:

Prof. Becknagel. Lüftung des Hauses. (Handbuch der Hygiëne und der Gewerbekrankheiten von v. Pettenkofer & v. Zienissen).

Albrecht. Handbuch der Praktischen Gewerbehygiëne.

Max Kraft. Die Lüftung der Werkstätten. (Handbuch der Hygiëne Weyl).

C. Lunge. Zur Frage der natürlichen Ventilation.

A. Wolpert. Rauch und Lüftsauger für Schornsteine, Laterne, etc.

A. Wolpert. Theorie und Praxis der Ventilation & Heizung.

L. Degen. Pract. Handbuch der Ventilation & Heizung.

H. Rietschel. Leitfaden zum Berechnen und Entwerfen von Lüftungs- & Heizungsanlagen.

B. Swaab. De natuurlijke ventilatie van kleine woonvertrekken.

Arnold. Nouveaux éléments d'Hygiëne.

A. & H. Wolpert. Die Ventilation.

J. Rambousek. Luftverunreinigung & Ventilation.

Rübner. Lehrbuch der Hygiëne.

C. Flügge. Über Luftverunreinigung, Wärme, Heizung und Lüftung geschlossener Räume.

Tijdschriften:

Gesundheits-Ingenieur.

Deutscher Verein öffentlicher Gesundheitspflege.

Archive für Hygiëne.

Revue d'Hygiëne.

Zeitschrift für Hygiene und Infectiouskrankheiten.

Tevens vestigen we de aandacht op 't onlangs verschenen werk van den heer Heijermans: „Handleiding tot de kennis der beroepsziekten".

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

Het Bestuur van „Vrije Studie” heeft zich als volgt geconstitueerd:

J. B. A. Kessler,	President.
A. M. Harthoorn,	Secretaris.
J. E. du Cellié Muller,	Thesaurier.
W. J. H. van Limburg Stirum,	Commissarissen.
L. W. Leyds,	

—o—

SNJEUNTOJOUNSELSKIP „FRISIA”.

Takomme Snjeun gârkomste by N. SICKENGA, tsien ûre krekt, Voldersgracht 13.

WAGNER FESTSPIELE.

Het zal vele lezers verheugen te vernemen dat het Concert- en Theater-Bureau M. J. de Haan ook dit seizoen Wagner-Festspiele zal organiseren. Het geheel complete Opera-gezelschap van het Stadttheater Barmen, Direktor Otto Ockert, zal opvoeren, te Amsterdam 20, 22 en 23 April „Die Walküre”, „Tristan und Isolde” en „Der Fliegende Hollander” te Den Haag 26, 27, 29 en 30 April „Das Rheingold”, „Walküre”, „Tristan” en „Der Fliegende Hollander”. Nagenoeg de zelfde solisten van de vorige maal zullen medewerken o. m.

Margaretha Kahler als Brunhilde en Isolde; Jacq Urlus als Tristan; de Bayreuther zanger Soomer als Wotan, Kurnewal enz.; Latterman van Hamburg, als Fasold, Hunding, König Marke; Löltgen, de voor 1909 verplichte Helden-Tenor voor het Stadttheater Dresden, als Siegmund, Erik, Froh. enz.; Hochheim, de voor 1909 verplichte Tenor voor Hamburg als Loge, Steuermann enz.; Elsa Marenyi als Sieglinde, Senta; Mary Melan als Fricka, Brangäne, verder Marg Sommerfeld en andere eerste-rangs artiesten. Ditmaal komt het geheele complete Opera gezelschap, ook het koor, en zullen worden meegebracht de speciaal voor dezen cyclus te vervaardigen nieuwe decors, kostumes, zoomede de tooneelbenoedigheden, verlichtingsapparaten, stoomleidingen en verdere benoedigde machinerieën.

Verder schrijft ons de heer de Haan:

Met een orkest wordt nog onderhandeld. Evenals de vorige keer heb ik ook nu het Residentie Orkest tot medewerking aangezocht, welke medewerking evenals toen door het bestuur geweigerd is. Ik kan niet nalaten mijne ver-

wondering over deze weigering te kennen te geven, daar toch, nog niet zeer lang geleden, in de dagbladen openlijk een oproep werd gedaan, om financiële steun, ten einde het voortbestaan van het Residentie-Orkest te verzekeren.

Waarom wordt, nu de gelegenheid geboden wordt de kas te stijven, dit aanbod, ook nu weer door het bestuur van de hand gewezen, zonder maar een enkele poging aan te wenden ten einde de medewerking mogelijk te maken. Moeilijk toch is aan te nemen, dat het in de bedoeling van het bestuur ligt, een ondergeschikt, persoonlijk belang, meer op den voorgrond te willen stellen dan het allergrootste belang, nl. het voortbestaan van het Residentie-orkest.

AGENDA.

DEN HAAG.

- Vrijdag 11 Dec. Ned. Tooneel: Trilby, 25-jarig jubileum van Marcel Myin; 8 uur.
Gebouw v. K. en W. Wiener Operette-ensemble: Die Dollarprinzessin; 8 uur.
Diligentia: Voordracht (in 't Italiaansch) van G. D. Buffa over „il modernismo nella Chiesa cattolica italiana ed i Valdesi”; 4½ uur.
Zaterdag 12 Dec. Diligentia. Kunst aan allen: Voordracht van prof. Sluyterman over oud-Hollandsche binnenhuizen; 8 uur.
Gebouw v. K. en W. 5e Abonnementsconcert van het Concertgebouworkest, onder leiding van Willem Mengelberg; solist Sergei Rachmaninoff (piano); 8 uur.
Fransche Opera: Rigoletto; 8 uur.
Zondag 13 Dec. Geb. v. K. en W. Populaire Matinee van het Residentie-orkest, onder leiding van mr. Henri Viotta en met medew. van Lalla Miranda; 2¼ uur.
Dierentuin. Wiener-Operettenensemble: Die Dollar-Prinzessin; 8 uur.
Maandag 14 Dec. Fransche Opera: Le barbier de Séville; 8 uur.

ROTTERDAM.

- Vrijdag 11 Dec. Groote Schouwburg. Rotterd. Tooneelgez.: Nanda; 8 uur.
Zondag 13 Dec. Tivoli-Schouwburg. Ned. Tooneel: Trilby, 25-jarig jubileum van Marcel Myin; 8 uur.
Groote Schouwburg. Rott. Tooneelgezelschap: Vorstenschouder; 8 uur.

Heden verscheen:

NEDERLANDSCHE ALMANAK

voor het jaar 1909.

Kwarto Formaat. - - - Prijs 75 Cents.

Met in kleuren gedrukt omslag van THEO NEUHUYS.

„Een Staatsalmanak in 't klein, een vraagbaak voor elken Staatsburger, bovendien uitmuntend door fraaie illustratiën”.

De Nederlandsche Almanak voor het jaar 1909 bevat als titelplaat een in kleuren gedrukte reproductie van de schilderij van

G. Buchner, „GOUDKOPJE”.

Voorts KUNSTPLATEN enz., enz.

Voorhanden in den Boekhandel van J. Waltman Jr.